

«Ποιος φοβάται τη Βιρτζίνια Γουλφ», του Εντουαρντ Άλμπυ από το Σατιρικό Θέατρο
Μετάφραση: Τζένη Καρέζη, Σταμάτης Φασουλής

Σκηνοθεσία: Χρίστος Ζάνος

Σκηνικά-κοστούμια: Κώστας Καυκαρίδης

Μουσική επιμέλεια: Μαριάννα Καυκαρίδου

Παίζουν: Νεοκλής Νεοκλέους, Μαριάννα Καυκαρίδου, Πόπη Αβραάμ, Θάνος Πεττεμερίδης

ΒΑΡΥΣ ο ογκόλιθος του έργου του Άλμπυ «Ποιος φοβάται τη Βιρτζίνια Γουλφ». Και η άρση του είναι πριν απ' όλα η υποχρεωτική δοκιμασία του σκηνοθέτη. Αν δεν κατάφέρει αυτός μόνος του να σηκώσει όλο το βάρος, να ζυγίσει την κάθε ατάκα, να διασπαστεί στους τέσσερις ήρωες του έργου, να δει τα πράγματα από τέσσερις προοπτικές γωνιές, αν δεν ανιχνεύσει την κάθε ψυχολογική κίνηση του κειμένου για να φτιάξει ένα σαφές σχέδιο δράσης, δε θα είναι έτοιμος να οδηγήσει τους τέσσερις του ηθοποιούς μέσα από το λαβύρινθο που έκτισε ο Άλμπυ. Τέτοιου είδους είναι το έργο, που η ομαδική έρευνα στην περίοδο των δοκιμών δεν μπορεί να προσφέρει πολλά.

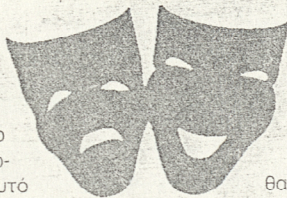
Ο Χρίστος Ζάνος, σκηνοθέτης με μεγάλη πείρα στο ελεύθερο θέατρο, έκανε κατά καιρούς πολλούς συμβιβασμούς στις διανομές των έργων που ανέβασε. Αυτή τη φορά όμως είχε στη διάθεσή του την πιο ταιριαστή στη «Βιρτζίνια Γουλφ» τετράδα ηθοποιών που θα

μπορούσε να παρουσιάσει οποιοδήποτε θεατρικό σχήμα της Κύπρου, συμπεριλαμβανομένου και του κρατικού.

Είναι φανερό ότι πέρασε πολύ δημιουργικά την περίοδο της μοναχικής σκηνοθετικής προεργασίας και είχε ετοιμάσει αυτό που χρειαζόταν για να ξεκινήσει τις πρόβες - τέσσερα καλούπια φτιαγμένα από το γνήσιο υλικό του κειμένου και στα ακριβή μέτρα των ηθοποιών του. Και ας μην ερμηνευτεί η λέξη «καλούπια» σαν υποτίμηση του υποκριτικού δημιουργικού έργου, διότι ο καθένας τους έχει διανύσει δρόμο μακρύ και δύσκολο, που μόνο ξεκινάει από τις σκηνοθετικές προδιαγραφές και που πρέπει να φτάσει μέχρι την πλήρη ενσάρκωση των χαρακτήρων.

Στα έργα με έντονες ψυχολογικές συγκρούσεις και συναισθηματικές κρίσεις, πάντα ο μεγαλύτερος κίνδυνος είναι οι ηθοποιοί να παίζουν με όλη τη δύναμη του ταλέντου τους... κάποια πάθη γενικώς. Να είναι γενικώς θυμωμένοι, ή γενικώς απελπισμένοι ή προκλητικοί και όχι για το συγκεκριμένο λόγο και με το συγκεκριμένο τρόπο που απαιτεί το κείμενο. Γι' αυτό ο σκηνοθέτης πρέπει να κρατάει πολύ γερά τα ηνία των εκφραστικών μέσων μη αφήνοντας τα πάθη να καλπάζουν.

Θέατρο - Κριτική

Αν είχα με κάποιο μαγικό τρόπο πρόσβαση στη σκηνοθετική κονσόλα, θα κρατούσα το χέρι μου συνέχεια στο μοχλό της έντασης. Πιστεύω, ότι στο πρώτο μέρος της παράστασης η ένταση μεταξύ της Μάρθας και του Τζωρτζ, πρέπει να παίζεται σαν συνειδητά τεχνητή, διότι ο στόχος τους είναι να εντυπωσιάσουν τους νεαρούς τους καλεσμένους και να τους εμπλέξουν στα παιχνίδια τους.

Η πρόκληση της Μάρθας πρέπει να γεμίζει με συναισθηματική ένταση σταδιακά, βήμα προς βήμα, ενώ ο Τζωρτζ να βάζει με δόσεις το λάδι στη φωτιά, μια φωτιά που θα κάψει τα τρελά δαιμόνια που για μια ζωή μεγάλωναν στις ψυχές του. (Αντιλαμβάνομαι ότι αυτά τα πρέπει εκ μέρους μου είναι αντιδεοντολογικά).

Το υποκριτικό ένστικτο του Θάνου Πεττεμερίδη τον οδηγεί αλάνθαστα σε τέτοιες λεπτομέρειες συμπεριφοράς και τέτοιους τόνους έκφρασης που δεν προδιαγράφονται ούτε από το συγγραφέα, ούτε από το σκηνοθέτη. Μετά από το ρόλο του στο «Σπασμένο γυαλί» δεν υπολόγιζα ότι στην εκτίμησή μου προς αυτόν, μπορεί να προστεθεί ακόμα μια έκπληξη.

Η Πόπη Αβραάμ, εξπρεσιονιστική ηθοποι-

ός, που μπορεί να μεταδώσει προς τα έξω όλες τις κινήσεις της ψυχής, όλες τις σκέψεις της ηρωίδας της. Αυτή η ευκολία της ηθοποιού να μεταφέρει το περιεχόμενο του ρόλου της, είναι αναμφίβολα χάρισμα, αλλά μπορεί να δυσκολεύει αυτή τη διαφοροποίηση της έντασης, την οποία ανέφερα πιο πάνω.

Η συμβολή του Νεοκλή Νεοκλέους στην παράσταση είναι πολύτιμη. Προσφέρει έξυπνη ανάγνωση του ρόλου, ζυγισμένη έκφραση, πειστικές ψυχολογικές μεταπτώσεις, δουλεύει σαν δέκτης των ανακαλύψεων που εκτοξεύουν η Μάρθα και ο Τζωρτζ. Γενικά η παρουσία του κατά κάποιο τρόπο, κρατάει τα πράγματα μαζί στη σκηνή.

Η Μαριάννα Καυκαρίδου εργάζεται τόσο υπεύθυνα και ώριμα που δεν της ταιριάζουν αυτά που συνήθως λέμε και γράφουμε για τους νέους ηθοποιούς, για το μέλλον και τις υποσχέσεις. Η ηθοποιός πατάει ήδη γερά στην κυπριακή σκηνή. Πιστεύω ότι χαρακτηρίζεται από μια εγκεφαλικότητα, η οποία όμως μετατρέπεται σε επαγγελματική τεχνική, που την κάνει ισότιμο μέλος της τετράδας.

Η δουλειά του Κώστα Καυκαρίδη συνδυάζει την παραστατικότητα του υπαρκτού χώρου, με το χρωματικό συμβολισμό της σύγκρουσης του κόκκινου και του μαύρου, σαν έκφρασης της προκλητικότητας και της θερμής του κειμένου του Εντουαρντ Άλμπυ.

NONA ΜΟΛΕΣΚΗ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ